

թեան արտադրութիւնը յողովուելով արեան մէջ՝ վեսանկար աղջկցութիւն է, ունենում ուղղի վերաց ֆիզիքական գործոցն թեան միջոցն յակնում է, և ուղղոց որովհետեւ մեր մարմինը մի անրաժան ամրոցն թիւն է: Մի և նոյն արխանն է, որ կերպում է մարմնի բազոր գործարանները: Մի և նոյն կերպով էլ մասուր աշխատանքը յոկնեցնում է, մեր մկան ներք:

Ի հարկէ, մենք պէտք է ջանանք, որ մեր ուսանող երեխանները հաւասարաչափ զարգանան թէ հոգեպէս և թէ ֆիզիքապէս և մի և նոյն ժամանակ պէտք է նոյս տանք սրոշիալ հանգիստ որպէս զի խիստ յոգնածութիւնը չընուացնէ: ընթէն նոցա: Թէ ֆիզիքական և թէ մասուր վարժութիւններից յիշոյ հարկաւոր է հանգիստ:

Սակայն ամենքիս էլ յայանի է, թէ որպիսի անկանոնութեամբ են կարգադրուած կամ բաշխուած մեր ուսանող երիտասարդութեան այդ երկու տեսակի պարապմունքները: Բանառ կամ զրաւոր պարագմունքից անմիջապէս յիշոյ տանում են նոցա երկարաւել զրուանքի կամ մօրմնանըզգական վարժութիւններ անելու: Ապա մարով յոգնած և ֆիզիքապէս զրդրուած երեխաններին նորից նաևնեցնում են մրտառ որ աշխատանքի: Խոկ գորա հաւեանքն ի՞նչ կընի: Ուստ ցչի ուրուցքածը չեն կարող բարուները որովհեան յոգնած և ուղղոց ֆիզիքական ոշխատանք եւ անել չեն կարող որովհեան թուացել են նոցա մկանները: Յւահան յոգնած գործարանի (օրգան) կատարած այդ աշխատանքն աւելի քանի վասէ ազգում ամրոց կազմուածը վերաց և շատ հեշտութեամբ ընկճում երեխային հոգեուէս և ֆիզիքապէս: Աւելիքի այսպէս ասած, այդ ազգաւայր անկանոն ընթացքավ և բայցարու ու մայն ախուր ի իրութիւննը, որ մեր երեխաններից շատերը, նայած նոցա արած ամեն տեսակ ֆիզիքական մարզանքներին և երկարաւել զրօսանքներին, աւելի և աւելի են ջղային դաշնում ու վերջ ի վերջ յա սահպուած լինում թողնել ուսումնաբանն ու հետապուած:

Յանկայի երա որ միակազմանի մանկավարժներն ու շարութեան ու քննութեան առնելին յոգնածութեան այս երեցիները, իսկ

ծնովները լու հասկանացին, որ անկայիրի և սպազել երեխային շարունակ պարապել և անընդհան յոդնեցնել ուղեղը: Երեխանների համար պէտք է սրոշել ժամերը երբ նորա կարողանան կատարել հանձնառանաւ այսինքն՝ ոչ մի գործ չանել պարտով նստել: Աւաք չէ շարունակ զարգացնել մանկան ուղեղն ի վեսա մարմնի և ոչ էլ ընդհակառակը որպէս զի երեխան ընկճուի աշխատանքի ծանրութեան տակ չժաղթուի: Աւելի կասեմ: մենք պէտք է միաբն ու մարմինը զարգացնենք ջոկ-ջոկի, իրարից անկախ, և իրաքանչիւր անգամ ուժերի լարումից յիշոյ (ինչ տեսակի եւ լինի պի ուժը), հանգիստ տանք ամրոց կաղմուածքին:

Փոխադր. Մարկոս քհ. Տ. Մկրտչեանց.

Խիշձը...

Այս անգամ մի յետ ընկած գիւղ էնք ամարանոց ընտրել:

Յետ ընկած էր նա, հեռու կեանքի աղմուկից, բանուկի ճանապարհներից, այն տեղ չկային ոչ թատրոն, ոչ ժողովարան, ոչ պարահանդէսներ: Նա կպած էր լիրան կրծքին, պինդ, կարծես շղթայուած, ամուր սեղմուած մայրենի հողի պատին, ստուերախիտ անտառներով պատած: Նրան չէր կարելի սուկել այդ հողից: Հին, մամուապատ մի եկեղեցի, որ գտնուում էր նրանից փոքրին հեռու, — ահա դիւղի հասարակական միակ ստացուածքը: Կեանքի աղմուկներից ձանձրացած մեր հոգիները հենց այդպիսի տեղ էին որոնում — բնութեան գիրկը՝ հանդիսագիրկը:

Բնութիւնը . . . ախ, որքան հանդիսաց է նորա գիրկը, միշտ թարմ, միշտ զովացուցիչ, բայց և հնչող ու աղդող, խորասուզող — հակառակ տպաւորութիւններ՝ առանց յոյզերի, քաղցր ու անդորր, առանց որոնց կեանքը անբավանդակ է թւում, բնութիւնը՝ անխորհուրդ:

Մի կողմից բարափի գլխին

շինած հիմնաւուրց եկեղեցու զանգակի տիսուր զողանցինը, ձօրում հոսող գետակի անոյշ խօսովիք, առհասարակ դիւզին յատուկ խօր հրդաւոր աղմուկը՝ ներգաշնակուած անմեղ անսաւնեների բառացի և նոյնքան անմեղ կայտառ տղաների և աղջիկների հնչուն խօսակցութիւնների հետ. միւս կողմից սրուն ու կայծակը և նրանց հետևող հեղեղը կամ կարկուուր—այս բոլորը խոնարհեցնում էին ինձ, խոնարհեցնում մինչեւ հոդը և ես մտածումէի. «Ահա իսկապէս այսաեղ պիտի պահպանուի ու մեծանայ ազգը»:

Մեր հետ էր և մեր աղդականներից մէկը—մի ուսանող. նա սկզբում մտադիր էր գնալ Կովկասի նշանաւոր ամարանոցներից մէկը, առարկելով որ չի կարող քաղաքակրթութիւնից զուրկ տեղերում ապրել առանց կրթական հասարակութեան հետ շփուկու, առանց կրթական հաստատութիւնների, առանց հասարակական զուրանութիւնների: Բայց երբ ես նրան բացարեցի դիւզում անցկացնելու յարմարաւթիւնը նրա մտադիսութեան վերաբերմանը, նա համաձայնուեց «այս անզամ զուհութիւն անել», և նա իրաւաբանութիւն էր սովորում, և իմ առաջարկութեամբ եկաւ դիւզ ժողովրդի աւանդական դատավարութեան մասին տեղեկութիւններ ժողովելու:

Դիւզը համելուց յետոյ ուսանողը իւր դրծի ետեկցն էր ընկեր: Չդիտեմ որքան էր հետեւում նա իւր իսկական նպաստակին, բայց ես շարունակ տեսնում էի նրան բոյսերով զրազուելիս: Սարերի լանջին, հովիտների խորքում նա օտար բոյսեր էր որոշում, արկում, դիտում ու հետը վերցնում: Տանը կամ դեղերի մէջ էր գնում նրանց և կամ պատկերները նկարում: Ես, ճշմարին ասած, այնքան էլ չէի հետեւում նրան, չէի հետաքրքրուում նրա առարկաներով: Առաւոնները՝ նախաճաշերից յետոյ, դէպի քարափն էի գնում միշտ, որտեղից շարունակում էի ճանապարհու դէպի այլ տեղեր: Ինձ մի ներքին մղումն տանում էր այնտեղ, որտեղից հինաւուրց եկեղեցու նեղիկի պատուի համար գէպի անդնդախոր ձօրն էին նայում, իսկ դրսի լցուր վախվիսերով ներս

էր սպաւում նոյն լուսանցներով, ընկնում էր յանդիման սպատին և ցոլանալով վերև, հազզիւնշմարելի կերպով լուսաւորում էր մթագնած կամարները, որոնք հանգչում էին չորս հաստահեղոյս միասպաղաղ սիւների վրայ: Ա՛խ, որքան վեհ և հաստատուն էին նրանք, քանի դարեր էին անցել նրանց դվմով, և քանիսը գեռ ևս սպատի անցնէին: Այստեղ ես ակամայ յիշում էի հին ասպետներին: Ով դիտէ, քանիսը մտնելով այդ սուրբ յարկի տակ, երգուել էին աղնիւ մնալ, աղնիւ եկեղեցու և հայրենիքի առաջ, իսկ քանիսը նոյն սիրտը և հոգին չունենալով, ընդ միշտ հեռացել էին այդ հաստահիմն որբութիւնից և այլ ես չեն համարձակուել նրա ըստուերն անգամ տեսնել:

Նոյնանման սահող օրերից մէկում, երեսկոյեան դէմ, ընութեան ժամանակի փախտը խոժուու կերպարանքի փախուեց: Դիւզի կողքին, անտառի զրափառում էինք ես և ուսանողը: Մեր առաջշրեց կերպով կանգնած էր մեղրածաղկի թուփը սպիտակ ծաղիկներով, որոնց գլուխաները բերանարաց դէպի երկինք էին նայում: Թերթերը բաց էին և կարծես ընութեան բարին էին խնդրում: Մեղուն նրա շուրջը պտոյտներ էր անում, մինչեւ որ նստեց ծաղկի վրայ, կնճիթը մեկնեց բաժակի մէջ և սկսեց ծծել: Մի ուրիշը՝ շանանձը, վրայ հասաւ, հալածեց նրան, ինքը սկսեց ծծել: «Մրանցից որը իրաւունք ունի», մտածում էի հարցնել ուսանողին, երբ ամսպի մի մալթ ոտուեր անցաւ գլխիներիս վրայից լզալով ու դիւզի դվմին կուտակուեցաւ: Մի քանի բոպէի մէջ համատարած առատ լցուր խաւարի փոխուեցաւ: Մենք մոռացանք մեղուն ու ծաղիկը և վազեցինք դէպի եկեղեցու սիւնաղարդ գաւիթը: Սարսափելի կարկուտ էր տեղում:

— Անիրաւը ծծեց, ծծեց խեղճերի արիւնքրտինքը, լսեցինք եկեղեցու դռների ետեկց: Մենակ չէինք: Ես մտայ եկեղեցինքանի չափ մարդիկ կային այնտեղ, մի կողմում կանգնած էր քահանան՝ կարճահասակ մի մարդ, խճճուած մաղերով, կնճուս դէմքով:

—Ասուած չի վերցնիլ, այս սուրբ տաճարը չի վերցնել։ Դու չես կարող մեր արկնեաքտին ջուրը թափել։ Մեր պարագի տաճառապատիկը վճարել ենք և այլ ևս ոչինչ պարապական չենք քեզ։ Բաց արա խիզնդ։

—Միայն շահն էք վճարել, ասում էք պարտապահը։

Սրբազն քեմի, առաջն էք այս բարբար Պարտապահները՝ հինգ հսկի, կանգնած էին բարկութեան և յաւզմունքի մէջ մի մարդու առաջ, որ մինչև այժմ անարդել կերպով ծծել էք նրանց աշխատանքը։ Միթէ այս սրբազն վայրումն էլ կարող է մէկը սաել և ոսքի վերայ կանգնած մնալ, մտածում էին պարտապահները։ Միթէ այդ սուրբ վայրի Տէրը, մարդկանց սրտերի գաղտնիքը իմացաց և ամէն բան կարդագրող Առաւած չի պատժի յանցաւորին, նրա անունավ սուս երգուստին։ Պարտապահը ուզում էք հանդիսաւ երեալ, բայց նրա ձայնը գոզում էք խօսելիս, այդ տեսաբանը նրա համար սարապիելի էք, ահարիկու։

Ես շուրջո նայեցի, ուսանողն էլ ներս էք մուկ եկեղեցի և ուշադրութեամբ գիտում էք տեսարանը։ Առանց փաստաթրդթերի, առանց արձանագրութիւնների մեր առաջ կանգնած էին մարդիկ՝ ումանք դրւխիլոր, ումանք յաւզմունքի մէջ, ով էք արդարը և ով մեղաւորը։ Գաաստանական գահին չէր այդ, այլ մի մութ սրբավայր, վերեկց նայող գաաստարի մի կայան, որ սրաերը պիտի ճիշա փաստաթրդեր ու անարտ արձանագրութիւններ լինէին։ Յանախ ես դուրս էի նայում նեղիկ պատուհանների միջակ, ուժգին թափով շարունակում էք տեղալ կարկուուր, յանդիման սուրալանչերը կարծես ձեան սաւանով լինէին ծածկաւմ։ Չորի խարքից գետակի յորձանիքների գոստմ գոչիւնը մեզ հասնելով, խախաւմ էք երբեմն բարեւաշափ տիրուզ խորին լուսթիւնը։

—Երգուեցէք, ասաց քահանան, որ պարագը հասուցել էք Աների ոյթ Դատաւարը թող վերից միայ լինի, իսկ մենք՝ ներկայ եղողներս, այսուղ թող ձեր, խիզնդ։

ուստաօրուի նրա մշտառատ շնորհքով, որ ճշմարիալ հանգէս դայ, ճշմարտալիւնը չի հանգչում։ Նա նման է աստիք, որի լուսայ շաւիղը փակւում է մութ ամպով։ Մարդու աչքը կարւում է այդ լոյսից, տիրում է խաւարը, բայց ասազը փայլում է ամպի եռեռում։ Կանցնի խաւար քօզը և կրկին կը բացուի լոյսը, ճշմարտալիւնը, և ամէնքը կը աեսնեն նրան։ Նոյնն էլ այժմ Դէհ, երգուեցէք։

Պարտապահները վերե նայեցին, գէտի մթնած կամարները։ Նրանք մօսեցան բեմն, որի վրայ գրուած էք Աւետարանը։

—Լսիր, ասաց քահանան պարտատէրին, ահա խիզների բացուղը, յանցաւորին պատժողը՝ Աստուծոյ պատղամը, «Մի սուս վիպյեր»։ Երգուեցէք։

Նրանք ձեռները Աւետարանի վրայ գրին, իսկ հայեացքները վեր ուզգեցին,

—Մէր խիզնը արդար է, վիպյ է այս և Աւետարանը Քանդիք մեր սուսնը, ով Ա. Գիրք, եթէ մենք սուս ենք խօսում, եթէ չենք հասուցել մեր պարագը։

Պարտապահը լուեց, նա աչքերը գետին խմարհեց։ Պարտապահների երգուումը, որ գէպի սրբավայրի կամարները բարձրանալով խուլ արձագանք էք տալիս, սառցրեց նրան, նա չէր հաւատում, որ երբ և իցէ մի գտասանի առաջ իլը հանուի, ուր չի կարող սաել, խաբել, Սրբավայրերից գուրս նա ամեն ինչ թոյլ էք տուել իրեն, Աւետարանից հեռու նա աղաս էք զգացել իրեն ամեն անխաղնութիւններ անելու, բայց այժմ նա արձանացել է, սառել։ Նրան հրամայւմ էն։

—Մուցեցիր Աւետարանին։ Այս սբրազան կամարների տակ, ուր Աստուծոյ Հոգին է սուսաննում, մարդկանց սրտերի քննողը, որի պատղամները Աւետարանն է ահա սյուսեղ գրուած, պիտի երդուեն, ձեսքդ նրա վրայ զնելով, որ սրանք չեն հասուցել քեզ իրենց պարուղերը, Երգուիր Լսեցէք, ներկայ եղաղներ, որոնց առաջորդ կոթեամին է կատարւում այս երդուումը։

Պարտապահը արձանացել էք նրա աշխարհը գետնից չեն բարձրանալու Աներեցից

դատաւորի առաջ նա անզօր է զգում իրան:

— Մենք գիտենք, որ սրանց պարագերը վարուած են, ասացին ներկայ եղողներից մի քանիսը ընդհատելով լուսթիւնը:

— Վճարուած է, ասաց պարտատերը յածը ձայնով: Չարն էր իմ մէջ գործողը: Ասուածային Հոգին այս սուրբ վայրում մաքրեց իմ խիզնը չարի սրութայթներից: Թող օրհնեալ լինի Աստուծոյ անունը:

Բացւեց երկինքը: Մուայլ ամպերը կտոր կտոր եղան: Երկինքի կապոյտ մասերը ժարտացող աշքերի նման երկրին նայեցին: Արևմուաքից արեւ կարծես վախից բնելեկուող իւր ճառապայթները տարածեց մայր-հողի իրայ կարկուալ սկսեց հալսւել: Զուրը աւտակներով հստում էր զառիվայրներով: Հակուակ կողմում՝ արեւելքում, երևաց ծխածանը իւր թափանցիկ գոյներով, որի մի ծայրը մեր գիմաց հովտի մէջ էր նստել, թարմ կանաչի վրայ: Հիանալի էր աեսարանը: Բնութիւնը կարծես հաշոտել էր մարդկանց հետ սարսափելի փոթորկից յետոյ:

Երեկոյեան մօրս պատմեցինք մեր տեսածները:

— Փառք քեզ Աստուած, ասաց նա մեռքերը դէպի վեր տարածելով, մեծ է քո զորութիւնը:

Ես և ուսանողը լուռ էինք: Սա դարձալ իւր բոյսերովն էր զբազում, որոնցից մի քանիսը այդ օրն էր գտել: Մենք մեզ յոդնած էինք զգում: Բնութեան պատահարները կարծես մեր զմանին էին եկել: Ուսանողը ներօգութիւն խնդրեց և քաշուեց առանձնասենեակը քնելու: Ես էլ վեր կացայ և խնդրելով մօրս, որ առաւօտեան ինձ չուտ արթնացնի, պառկեցի քնելու: Առաւօտեան վաղ ուզում էի եկեղեցի դնալ:

Մայրս ժամանակին արթնացրեց ինձ. նա միշտ վաղ էր վեր կենում, ինչպէս զրեթէ ըսլոր տարիքաւոր կանայք: Ես հագնուեցայ և դուրս եկայ պաշտգամիր լուացուելու: Խոստովանում եմ, առաջին անդամն էր որ պայքան վաղ արթնացել էի: ուստի այդ ժամին բոլորսպին նոր, ինձ համար օտար դացումների և երևոյթների ենթակայ եղայ:

Սրեւերը կարմրել, վարդադոյն ծրվի էր նմանում: Լոյսը հետզհետէ սառւարանում էր և հալածում խաւարը, որ կարծես վախչելով հակառակ կողմումն էր դիրք որպանում: Նա չգիտէր, որ մի ժամկայ յետոյ պիտի աեզի տայ, իսկ երեկոյեան իւր այժմեան տեղում պիտի տիրէ չըեղ կերպավ: Առաջներիս ամբողջ հովիաը ցողի ծով էր գարձել: Թեթև թափանցիկ մէդի նման նա հետզհետէ յօդս էր ցնդուում, տաքանալով արեւի հետզհետէ զօրացոյն ճառապայթներից: Քարափի ծայրից հնչում էր եկեղեցու զանգակի տիսուր զողանջիւնը, որ բոլորին աղօթքի էր հրաւիրում: Այստեղ պիտի գնան թէ իսկզն ունեցողները և թէ անխիղները: Բոլորի սրտերն էլ այստեղ պիտի զտուին: Թըռչուններն էլ նրա գմբէթի կամարների տակ ապաստան են որպնում: Թէ արեւը, թէ ցողը, թէ թաշունը, թէ ծասերը, թէ մեզմ ծխող ձորերն ու հովիաները օրհնում էին տիեզերքը Ստեղծողին, որի ծայնը կարծես եկեղեցու զանգակի միջոցով արթնացնում էր ամէնքին՝ տեսնել նրա բարիքը, մաքրել սրտերը այնպէս ինչպէս առաւօտեան վինջ օդն է: Ես տեսայ մօրս, բակի մի ծայրում նա ծունկ էր չոքել խոտերի վրայ, ձեռքերը պարզել և դէմքը պատկառանքով վեր բարձրացրել: Նրա ձեռքերը դէպի եկեղեցին էին մեկնած:

— Փառքդ շատ Աստուած, փառքդ շատ: Ի՞նչպէս սուս պարտատէրը չարձանանայ, տառապեալը չմիթարուի: Մեր բոլորիս սըրտերը Քոնն են: մենք մարդիկս Քո ոսքի փոշին ենք Քո անսահման տիեզերքի մէջ: Հարեւան բակում հարիւրամեայ ալեւորն էլ դողդողալով լուացում էր: Նա էլ եկեղեցի էր շտապում, շրթունքները շարժելով: Անշուշտ մի աղօթքը էր մրմթնում:

Եկեղեցու զանգակը վերջին անգամ զարկեց, նրա զողանջիւնը հետզհետէ նուազելով անյայտացաւ անսահման եթերի մէջ: Մանր էր բովէն...., Մայրս մէկ անգամ էլ զետին խոնարհուեց: Ամեն ինչ խորհրդաւոր էր: Հեռուից՝ գիւղի արօտից, խուլ կերպ պալ ականջիս էր հասնում անսառնների բառաջ ու մայիսնը, իսկ շուրջս խորին

լուսթիւն էր տիրում, խորհրդաւոր լուսթիւն, որ երբեմն-երբեմն ընդհատում էր հրացանների կանոնաւոր պայմաններով։ Հեռու դաշտավայրում՝ հովտի ներքեւի ծայրում գենրի էին վարժուում....

Ա. ԳԵՂԱԶԵՑԻԱՆ

ՔԱՆՈՆԻԹԻՒՆ ՂԱՄԱԲԱԴԻ ԲԱՐԲԱՐԻ

R. Bon

44. Պարբերակի բարբառին մէջ, ինչ
դրականին մէջ, յօքը ը ձայնաւորն է բաղաձայ-
վերջացող բառերու ծայրը. օք. հացը, մրկսը, մօ-
րու, տմ միմյուն=հացը, միսը, մսխիոր, տամին և

45. Զայնաւորով վերջացող բառերուն յօշը
և է. օք. կատուն, կատվիկն, լրդիկն, մօրկն-կատուն,
կատուէն, յդին, ջորին և լն:

46. Քաղաքայնով վերջացող բառերու
յօգը է ական բային ու ու էլ շաղկապներէն և ուր
խումբ մը ձայնաւորավ սկսող բառերէ անմիջա
պէս առաջ դժոխած ծամանակ կը գառնայ
այսպէս՝ հացն կլ մըկսն կլ չ'միմէն կլ, հօրիշն
կն մարք ա, բուրք ու անպերդ յէս մըկնն ըմ—հա
ալ, մինն ալ, չամիչն ալ, ուրիշն է, այն մար
է, քոյն ու եղբայրը ես մեծն եմ եւն:

47. Պըրապէի - ն վերջաւորութեան համապատասխան Ղարաբաղի բարբառին մէջ եթ յանգը ունեցող բառերը չեն կընար յօդ ստանալ. այսպէս կ'ըստի մին յէզնը, հն յէզնը, մին ծիւկնը, ևս ծիւկնը - եղ մը, այն եզը, ձուկ մը, այս ձուկը ևն, բայց սեռ. յէզնը են:

Digitized by Google

48. Աժականներուն բազդատական աստիճանը բացատրելու համար Վարաբաղի բարբառը կը գործածէ հետևեալ ձևերը.

ա. Դրական ածականին կը ներբռնայ բացառական հոլով մը, օք. իմ միջնակի յնանակ էրկան ա. իմ ապրեց ընտան դիւտի ա—իմ մահակս քուկինդ է, իմ հայրական է, ապա իմ ինձմէ աւելի կառուի է ան-

Բ. Դրական ածականը կ'ստանայ - պիտ
մասնիկը, բայց միշտ բացառական ինդղառու-
թեամբ. այսպէս՝ իմ մնջառ հնամակ կրամվուն ա,
և ծնոր իմ ծնորան ուղենինուն ա - իմ սուսու զա-

կենէդ աւելի կարճ է, այս ժառը այն ժառէն
աւելի երկար է. նոյնպէս կ'ըսուի սրբարձնվում, պր.
զնվում, սրբավում, պրեհավում—աւելի սովորակ,
աւելի պարզ (յատակ), աւելի սև, աւելի պինդ
ևնու Քանի մը բառեր կրնան առնել նուև .ու.
տիլյ մասնիկը. ինչ ըրբերտիլյ աւելի երկայն,

գ. Պրական ածականը համեմատութեան
կ'առնուի խանց։ և աւելի գործածական իման քա-
ռերով. օր. իմ ապրերը եղինչից ա խանց ու ապրեր-
իմ ծիս վրեենապրենդ ա իմեն յունը. —իմ հայրս աւելի
ծեր է քան քու հայրդ. իմ ծիս աւելի արագոստ
է քան քուկդ։

գ. Այս երեք պարագաներուն այլ աշակե-
նին կընայ կցուուի նաև առող բառ՝ որ կը նշա-
նակէ «աւելի», գեռ աւելի», այսպէս. առող երեսն
առող քրիստոնան, առող յակուտն, առող խրիստոնան-
աւելի երկայն, աւելի խելօք եւն:

49. Գերագրական ածականը կը հազմուի
նոյն դրութեամք, միայն այս անգամ ասոր ըն-
կերացնելով բմէնեան կամ յիսու բառերը, այսպէս
յօխու մրէծը, բմէնեան պրէմոր, յօխու քրիստոնէութեա-
մոռն յօխու քրիստոնէութեա, բմէնեան խրիստոնէութեա—
ամէնէն մեծը, պինգը, ամէնէն աւելի երկանը
խելօքը: Առհասարակ բմէնեան ձեին հնատ նոռ-
բառը չի գործածուիր:

50. Թուական ածականները հետևեալների
են. 1. միմ. 2. երկու. 3. յիշ. 4. յօրս. 5. նեղց
6 վկց. 7. ծիստ. 8. օր. 9. յննը. 10. անսր. 20. յր
սան. 30. յրկուն. 40. յրուանուն. 50. յիցուն. 60
վացուն. 70. ուխտեանուն. 80. ուրանուն. 90. թեն
սուն. յինանուն. 100. հմ'րիւ. 1000. հազար. հզէր:

51. Գորիսի բարբառը առևասարակ Նոյ
այս ձեւերն ունի առըքեք են միայն 1. միմ. 4
այս. 5. մինչ. 30. ուրկուն. 70. շերտեանուն:

52. Ταραχαραզի բարբառը ունի նաև նույնական մը նացուն, որ առանձին գոյութիւն չունի իր թիւ, սակայն չափազանցութիւն մը թուելու ժամանակ կը գործածուի վացուն ձեէ ետք, ուիսթնասուն բառին տեղ, բայց աւելի իր բազում, շատ նշանակութեամբ. այսպէս օր կը բռուի հիշ, իցուն վացուն նացուն որդեկան ա:

53. Տասնէն քստն, քստնէն երեսուն և
եղած թիւերը կը կազմուին տասնաւորին և միա-
ւորին մէջանեց ը վանկը գնելով. միայն երկու և
երեք թուականները պէտք չունին այս յաւե-
լուածին և ուղղակի կը կցուին տասնաւորին. իս-
տասնաւորը առ հասարակ կը մնայ անփոփոխ
բացի տասը թուականէն, որ այս պարտգալի
միաւորներուն հետ իբր ամբողջութիւն ըլ կադ-
մելով, կը հետեւ շեշտադրութեան ընդհանու-
որէնքներուն և կը դառնայ որսն՝ այսպէս օրինա-
ծունըմին տրամերկու, տրամերկի, տրամերկօր, տրամերկոր
տաներկներ, ուխտանատմբ ծայր, իննատուր իններ ևն.